

El beat Pere Tarrés, presentat al Papa

Fou el 24 de març passat, en el curs de l'audiència que el Sant Pare concedí als participants en l'Assemblea Plenària del Pontifici Consell per a la Pastoral de la Salut. En presència del president d'aquest Consell, Mons. Zygmunt Zimowski, arquebisbe emèrit de Radom (Polònia), el metge català Dr. Josep Maria Simón, president de la Federació Mundial d'Associacions Mèdiques Catòliques (FIAMC), saludà el papa Francesc i li va lliurar la medalla commemorativa de la beatificació del Dr. Pere Tarrés i uns escrits d'aquest. Hi ha esperances que la recent aprovació d'una guarió miraculosa que s'ha produït al bisbat de Terrassa després d'invocar el Dr. Tarrés, obri el camí cap a la seva canonització.

GLOSSA

Testimoniar en xarxa

Els educadors cristians — pares, mestres i professors, mossens i catequistes, monitors de lleure i caps escoltes— han de promoure tot allò que ajuda a harmonitzar i unir la fe, la cultura i la vida. Convé treballar la dimensió formativa mitjançant la catequesi, la classe de religió, les lectures i els curssets adients, les reflexions en grup, així com la vivència interior que arrela en Déu amb la pregària, les convivències, els recessos i l'experiència externa, basada en el testimoni d'amor i servei envers els altres, siguin infants, ancians, persones necessitades. També convé viure la pertinença a moviments i la celebració dels sagraments, especialment l'eucaristia, i les trobades, els aplecs... La formació, la vivència i la celebració, harmònicament equilibrades, treballades en xarxa, han d'apropar Jesucrist, la base i fonament de la nostra fe.

Els educadors cristians són testimonis de Jesucrist, estan cridats a testimoniar Jesús, el que deia i el que feia amb la seva vida. Són cridats a posar un rostre concret a la veracitat dels seus ensenyaments. Són testimonis convocats a reforçar

la fe, la pròpia i la dels altres, amb les paraules i la vida. Són testimonis convidats a celebrar i viure la fe de manera compromesa en l'Església i amb l'Església, i amb totes les persones de bona voluntat.

Aquest testimoniatge és el que els alumnes necessiten i molts demanen, i és una bona ajuda per fer recuperar la confiança en les paraules en aquesta societat nostra en què els mots, fins i tot els que haurien de donar sentit a la vida, sovint no signifiquen ni comprometen prou. Encoratgem-nos els uns als altres, doncs, amb paraules esperançades i amb accions esperançadores. La crida a esdevenir testimonis de fe ha de ser motiu de joia per als educadors cristians que, en xarxa, amb discreció i eficàcia, dia a dia, desenvolupen la missió encomanada sense desanimar-se quan es presenten les dificultats. «Per Ell, tot el cos es manté unit harmoniosament gràcies a tota mena de junctures que el sostenen; així, d'acord amb l'energia distribuïda segons la mesura de cada membre, tot el cos va creixent i edificant-se en l'amor» (Ef 4, 16).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Església ressuscitada (II)

Continuem rastrejant signes d'Església ressuscitada en la seva vida concreta. No per alimentar la nostra vanitat o per fer una apologètica barata, sinó per constatar que Jesucrist, el seu Esperit, viu entre nosaltres i així donar glòria al Pare del cel (cf. Mt 5,16)

Però l'experiència ratifica cada vegada més la veritat del que diu la carta als colossencs: «la vostra vida està amagada amb Crist en Déu» (Col 3,4). Amagada no vol dir inexistent, sinó que no la veu la televisió, ni les agències de notícies, ni les xarxes socials, ni els periòdics... ni la majoria dels mortals. Està fora de l'abast dels ulls que no poden o no hi volen veure. Continua essent veritat el principi que, per detectar signes de resurrecció ens hem de posar les ulleres de l'Evangeli. De fet no tots van veure el ressuscitat: només el veien els qui tenien ulls per descobrir-lo.

Ha arribat a les nostres mans un article del teòleg Olegario González de Cardedal, on, a propòsit del personatge Adolfo Suárez, es formula la pregunta semblant a la que mou la nostra reflexió: quina Església va infantar, concretament a l'Àvila dels anys 50 i 60, aquells fruits culturals, socials o polítics? Essent ell mateix un dels seus protagonistes, l'autor va repassant capdavanters, institucions i seguidors significatius: Baldomero Giménez Duque, consiliari d'Acció Catòlica, essent-ne president Adolfo Suárez; Guillermo Roviro, ànima del moviment obrer HOAC; el valencià Alfonso Roig amb el seu «apostolat de l'art»; Antonio de Lama i el seu cultiu de la poesia; Alfonso Querejazu, animador de les Converses Catòliques de Gredos, etc.

No es podia entendre aquella Església oblidant la seva història o ignorant el seu entorn eclesial. Tots sabem que allò era una de les moltes manifestacions d'una Església, d'un moment de la història eclesial espanyola, «privilegiat» per l'Esperit. L'Esperit que denominem del Concili Vaticà II, que es va projectar en conductes i polítiques concretes i que va resultar decisiu en l'èxit del procés de transició a la democràcia. També en resultats estrictament eclesials.

Això, fins a cert punt està present en l'opinió pública. I, encara que alguns no ho vulguin veure, ningú no ho podrà posar en dubte. Això sí, no falta qui ho interpreta esbiaixadament. Però ¿podrà algú afirmar que tot allò obeïa a un pla estratègic o a uns objectius definits, fruit de bons estudis sociològics i campanyes encertades de penetració ideològica? La interpretació que s'ajusta a la veritat és que aquells eren fruits visibles d'una saba que corria per dins, amagada, però eficaç: la força del Ressuscitat que anima l'Església.

Perquè aquella Església venia de les seves morts i s'obria esperançada a la seva resurrecció, sense perdre de vista quina és la mà que guia la història.

- La força del Ressuscitat no es veu, però actua eficaçment d'amagat.
- Es manifesta exteriorment en fruits personals i eclesials.
- Però no sempre els fruits de la resurrecció són els mateixos: de vegades són espectaculars, d'altres vegades romanen en un racó, gairebé oblidats.

Tot depèn de la mirada. Que l'Església segueix viva, ressuscitada, és palès als ulls escrutadors de l'Esperit. Amb el cec Bartimeu demanem a Jesús: «Senyor, que hi vegi!» (Mc 10,51).

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ **MARÍA JOSÉ GARCÍA-SAN PEDRO**

Ciudadans competents

La reflexió que la doctora en pedagogia M. José García-San Pedro i el P. Francesc Riu proposen a *Ciudadans competents* (Edebé) vol ser el punt de partida d'un procés d'intercanvi de treball compartit entre professionals del sector. «És el temps de construir un model millor, que asseguri als joves el seu desenvolupament com a persones i els ajudi a integrar-se en el món d'avui com a ciudadans actius, compromesos i competents», afirma la Dra. García-San Pedro.

A quina conclusió heu arribat?
Pensem que urgeix prendre consciència que cada nen està cridat a tenir èxit en la seva vida, a poder integrar-se i a participar de forma compromesa en la societat. Per tant, com a comunitat educadora, és el moment de reflexionar críticament sobre quines oportunitats veritablement educatives troben els alumnes en els centres.

Quins reptes cal afrontar?
El major repte és assumir la corresponsabilitat sobre la tasca educativa. El nou model educatiu requereix un protagonisme i un compromís més gran de tots: alumnes, pares, professors, equips directius... El més valuós que tenim en els centres educatius és el temps dels nostres alumnes; és l'oportunitat que tenen per adquirir estratègies que els permetin integrar-se dignament i aportar el seu valor a la societat.

I quin és el paper de la fe?
El ciutadà competent és aquell que està preparat per a participar en la societat tenint plena consciència de les conseqüències que tenen els seus actes sobre els altres i sobre el medi. La fe, com a do i tasca, obre la persona a la relació amb Déu i atorga un sentit de transcendència i de compromís davant els altres i la creació.

Oscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

Las cárceles: Ramon Llull y los mercedarios

La presencia del amor cristiano en las cárceles tiene nombres entre nosotros. Los cristianos conocieron muy pronto las cárceles estatales y los trabajos forzados en las minas, víctimas de acusaciones de ateísmo o de sentimientos antiimperiales, y organizaron desde los primeros momentos visitantes y ayudas para quienes sufrían estos castigos. Las cárceles han sido siempre lugares lúgubres.

Nuestro Ramon Llull (1232-1316) consiguió en muchas ciudades que se instituyese la figura del abogado defensor de los pobres, conducidos a menudo de forma injusta a los tribunales, lo que es un signo de un cambio de mentalidad en el trato a los más desfavorecidos.

Desde los primeros siglos de la historia eclesiástica, encontramos diversos intentos de organizaciones cristianas destinados a aliviar la situación de los presos. En el siglo XVII, en Francia, la Compañía del Santísimo Sacramento luchó activamente contra los abusos de las cárceles, y Vicente de Paúl, muy consciente de cuanto en ellas sucedía, animó a las Hijas de la Caridad y a sus misioneros a estar presentes tanto en las prisiones como con los remeros de las galeras.

(En Cataluña asumió esta obra de caridad la Orden de la Merced, fundada el 10 de agosto de 1218 en la catedral de Barcelona por san Pedro Nolasco, con el apoyo de Jaime I y del obispo de la ciudad, Berenguer de Palou).

Juan María Laboa
(Por sus frutos los conoceréis. Historia de la caridad en la Iglesia, Editorial San Pablo)

SER PADRES

El consumo responsable

He aquí unas recomendaciones que tomo de la página web de la Consejería d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya (www.gen.cat/ensenyament/familiaiescola), de la cual me siento muy honrado de ser asesor:

- Haga que sus hijos se acostumbren desde pequeños a utilizar materiales simples para manipular, experimentar... No es imprescindible comprarles juguetes sofisticados en esta edad (0-3 años).
- Evite acumular productos para sus hijos. En muchos casos, estos no responden a sus necesidades reales.
- No debe caer en la tentación de comprarles todo lo que le piden; empezar a decirles *no* es importante.
- Procure que tengan pocos juguetes y bien escogidos. El exceso puede provocar que no los aprecien.
- Regale juguetes y juegos que permitan compartir en familia momentos de relación y vínculos afectivos y comunicativos.
- Potencie los juegos no materiales, como la lectura de cuentos.
- Enséñeles a sus hijos a hacer un buen uso de los juguetes.
- Recuerde que, a pesar de ser pequeños, sus hijos observan sus actuaciones. Los niños aprenden más con sus acciones que con sus palabras.

Dr. Paulino Castells
(Consejos del doctor para padres principiantes, Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Sin límites

En el Ángelus de hace unos domingos, el papa Francisco invitaba a repetir con él: «¡No hay ningún límite a la misericordia divina ofrecida a todos!» ¡Impresionante! Una abarrotada plaza de San Pedro confesaba a una sola voz la infinitud de la Misericordia de Dios.

Misericordia enseñada de manera singular por el Santo Padre el día que distribuyó «misericordia», «medicina espiritual... para nuestra alma y para difundir por todos lados el amor, el perdón y la fraternidad».

Medicina anunciada en la apertura del Concilio Vaticano II por el ya hoy san Juan XXIII: «La Esposa de Cristo prefiere usar la medicina de la misericordia... Ella quiere venir al encuentro de las necesidades actuales.»

Misericordia sin límites proclamada por san Juan Pablo II al instituir el día de la Divina Misericordia.

Misericordia que nos asiste, nos enaltece, nos eleva a la condición de hijos de Dios en Jesucristo Resucitado, y nos ayuda a responder a la llamada a la santidad.

Misericordia que nos invita a besar con ternura las llagas de Cristo Resucitado en nuestros hermanos en dificultad.

María, Madre de Misericordia, Mare de Déu de Montserrat, nos obtenga la gracia de adorar al Dios vivo y proclamar la misericordia de Dios sin límites.

Hna. M. de los Ángeles Maeso
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 28. □ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.
- 29. □ Dimarts** [1Jn 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominicana, doctora de l'Església i copatrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.
- 30. ■ Dimecres**, celebració litúrgica de Sant Jordi [Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova.
- 1. □ Dijous** [Ac 5,27-33 / Sl 33 / Jn 3,31-36]. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.
- 2. □ Divendres** [Ac 5,34-42 / Sl 26 / Jn 6,1-15]. Mare de Déu d'Araceli; sant Anastasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.
- 3. ■ Dissabte** [1Co 15,1-8 / Sl 18 / Jn 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols. Trobament de la santa Creu. Santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.
- 4. □ † Diumenge vinent**, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Ac 2,14.22-28 / Sl 15 / 1Pe 1,17-21 / Lc 24,13-35]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

DIUMENGE II DE PASQUA O DE LA DIVINA MISERICÒRDIA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,42-47)

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles.

Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen, per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú.

Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R. Que respongui la casa d'Aaron: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

M'empenyien tan fort que anava a caure, / però el Senyor m'ha sostingut. / Del Senyor em ve la força i el triomf, / és ell qui m'ha salvat. / Escolteu, crits de festa i de victòria / al campament dels justos. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,3-9)

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dona és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per a expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor». Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient». Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!». Jesús li diu: «Per què m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,42-47)

Los hermanos eran constantes en escuchar la enseñanza de los apóstoles, en la vida común, en la fracción del pan y en las oraciones. Todo el mundo estaba impresionado por los muchos prodigios y signos que los apóstoles hacían en Jerusalén.

Los creyentes vivían todos unidos y lo tenían todo en común; vendían posesiones y bienes, y lo repartían entre todos, según la necesidad de cada uno.

A diario acudían al templo todos unidos, celebraban la fracción del pan en las casas y comían juntos, alabando a Dios con alegría y de todo corazón; eran bien vistos de todo el pueblo, y día tras día el Señor iba agregando al grupo los que se iban salvando.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los fieles del Señor: / eterna es su misericordia. R.

Empujaban y empujaban para derribarme, / pero el Señor me ayudó; / el Señor es mi fuerza y mi energía, / él es mi salvación. / Escuchad: hay cantos de victoria / en las tiendas de los justos. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Este es el día en que actuó el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

La incredulitat de Sant Tomàs. Pintura d'A. Sánchez Coello, Museu de la Catedral de Segòvia

🔊) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pedro (1Pe 1,3-9)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que en su gran misericordia, por la resurrección de Jesucristo de entre los muertos, nos ha hecho nacer de nuevo para una esperanza viva, para una herencia incorruptible, pura, imperecedera, que os está reservada en el cielo.

La fuerza de Dios os custodia en la fe para la salvación que aguarda a manifestarse en el momento final.

Alegraos de ello, aunque de momento tengáis que sufrir un poco, en pruebas diversas: así la comprobación de vuestra fe —de más precio que el oro, que, aunque perecedero, lo aquilatan a fuego— llegará a ser alabanza y gloria y honor cuando se manifieste Jesucristo.

No habéis visto a Jesucristo, y lo amáis; no lo veis, y creéis en él; y os alegráis con un gozo inefable y transfigurado, alcanzando así la meta de vuestra fe: vuestra propia salvación.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, los quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor.» Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.»

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomas con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros.» Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente.» Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!» Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto.»

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

COMENTARI

Creure que Jesús pertany plenament a l'àmbit de Déu

L'Evangelí de Joan presenta la primera aparició de Jesús als deixebles el capvespre del dia de la Pasqua: «aquell mateix dia». Ho fa amb les característiques de totes les aparicions als deixebles. Jesús es fa present (literalment ve) amb les portes tancades per por dels jueus. És la situació dels deixebles, però és també la situació dels creients joànics que són expulsats de la sinagoga (9,22; 12,42; 16,2). El Jesús ressuscitat és el Jesús present en la comunitat joànica. Després ve la salutació de Jesús: «Pau a vosaltres». Tot seguit, els senyals del reconeixement: les mans i el costat. Estem en la tradició joànica. Aquí, el costat travessat per una llan-

ça és un referent inequívoc del crucificat (19,31-37). El que es vol dir amb aquest senyal és que el ressuscitat que s'apareix és i serà sempre el crucificat. I ho serà com l'exaltat, el que ha estat elevat en la creu de camí cap al seu àmbit de sempre: l'àmbit de Déu. El ressuscitat-present és l'exaltat-crucificat. I, immediatament, la missió apostòlica com a continuació de la missió de Jesús i com a fruit de la presència de l'Esperit. La Pasqua no és una experiència intimista, és una obertura a tots i a tots els temps.

Una segona escena arrodoneix el missatge pasqual de Joan. L'aparició als deixebles amb Tomàs, ara sí, present. L'Evangelí de Joan ha estat descrit com el que ens ajuda a fer el pas d'una fe primerenca i ingènua (1,35.

41.45.49; 2,11) a una fe més sòlida, més compromesa i més profunda (8,31-32; 15,7-8). Tomàs és un dels qui fa aquest pas. La fe de Tomàs ja no recolarà en l'experiència física del ressuscitat (no es diu que fiqui els dits en els forats dels claus ni la mà en l'obertura del costat). La fe pasqual és més madura. No cal veure per creure: «Senyor meu i Déu meu!»

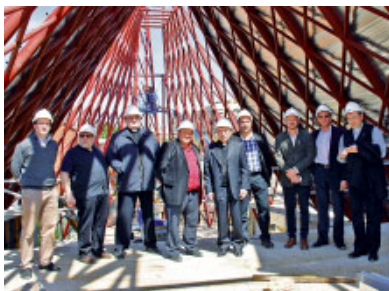
Aquest és el missatge de l'Evangelí de Joan, que s'escriu perquè els lectors també participem d'aquesta fe (20,30-31).

Hem de creure que Jesús de Natzaret pertany plenament a l'àmbit de Déu. És el nucli del Credo. L'Evangelí de Joan és un credo narratiu.

Oriol Tuñí, SJ

CRÒNICA

Visita d'obres al nou temple parroquial en construcció de Sant Antoni Maria Claret, a Sant Boi de Llobregat. El passat 9 d'abril, el bisbe Agustí, acompanyat del delegat de Patrimoni, Mn. Xavier Armengol, i el rector de la parròquia, Mn. Pere Rovira, van realitzar aquesta visita al temple que ja està en la seva fase final de construcció. Serà la primera edificació d'una església parroquial, totalment nova, que es realitza a la diòcesi. La comunitat parroquial ho viu amb molta il·lusió i participació. La dedicació del temple està prevista per al 26 d'octubre d'aquest any 2014.

AGENDA

Obert el període d'inscripcions a l'Aplec de l'Esperit 2014. Si voleu participar-hi, dissabte 7 de juny, ja us podeu inscriure a www.aplec2014.cat. Es pot fer fins al dia 30 de maig. Es recomana que la inscripció es faci per grups, tot i que també permet ins-

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Trobada diocesana dels voluntaris de Càritas. Prop de 450 voluntaris es van aplegar dissabte 12 d'abril, a Montserrat, en una jornada a la qual van assistir el bisbe Agustí, l'abat de Montserrat, Josep Maria Soler, el director de Càritas Sant Feliu, Joan Torrents, i el secretari general de Càritas Española, Sebastià Mora. Les intervencions de tots i la ponència del Sr. Sebastià Mora van posar l'accent en el significat més profund de l'acció de Càritas i els seus voluntaris, com a signes visibles de l'amor de Déu, amb una actitud de servei i de gratuïtat, que acompanya i defensa els més pobres i necessitats. La diada va començar amb la missa conventual, presidida pel bisbe Agustí, va seguir amb les ponències i el dinar, i va acabar amb una presentació de l'acció de Càritas a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

Aquesta imatge parla

criure una persona sola. Un cop feta la inscripció es podrà fins al 30 de maig.

1 de maig, festa del treball. L'Equip de Pastoral Obrera ha prepa-

rat un material, amb motiu de l'1 de maig, i en aquest temps pasqual, per conscienciar-nos i ajudar-nos en la pregària davant la realitat de la immigració. El material el trobareu al web de l'Equip de Pastoral Obrera: <http://www.bisbatsantfeliu.cat/delegacions.php?id=80>

Grups de diàleg de les parròquies de Vilafranca. 5 de maig, de 21 a 22.30 h. Xerrada a càrrec de Mn. Gaspar Mora, doctor en Teologia Moral, vicedegà de la Facultat de Teologia de Catalunya, amb el títol «Descobrir l'esperança en el Nou Testament». Hi haurà un col·loqui posterior amb els participants. Lloc: Sala Mn. Joan

Vinyeta, parròquia de Santa Maria de Vilafranca.

FORMACIÓ

X Jornada de Pastoral de la Salut a l'Hospital Sagrat Cor de Martorell. 15 de maig, de les 9 a les 14 h. Enguany se centrarà en la figura de sant Benito Menni, fundador de la Congregació de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor, amb motiu del centenari de la seva mort. Dani-lo Farneda, coordinador pastoral de la província de Madrid, realitzarà la ponència «San Benito Menni, un model pastoral: La utopia samaritana». També hi haurà una taula d'experiències. Mn. Xavier Sobrevia, delegat de Pastoral de la Salut de la diòcesi, clourà la Jornada. Inscripcions gratuïtes a: Josefa Sánchez, tel. 937 752 200, jsanchez@sagratcormartorell.org

Jornada acadèmica «L'Evangelí de Mateu». 8 de maig, de 9.30 a 13.30 h. Amb les aportacions dels professors Rinaldo Fabris, de l'Estudi teològic interdiocesà del Seminari d'Udine, Trieste i Gorizia; Armand Puig i Tàrrrech, degà de la FTC; Begonya Palau, de la FTC. Informació i inscripcions a la Secretaria de la Facultat, c/ Diputació 231, Barcelona, tel. 934 534 925, congressos@teologia-catalunya.cat

CATEDRAL

2n diumenge de Pasqua. 27 d'abril, a les 19 h. El bisbe Agustí presideix l'eucaristia a la Catedral de St. Llorenç, coincidint també amb la festa de la patrona de la diòcesi, la M. D. de Montserrat.

ECO DE LA PALABRA

Iglesia resucitada (II)

Seguimos rastreando signos de Iglesia resucitada en su vida concreta. No para alimentar nuestra vanidad o para hacer una apologética barata, sino para constatar que Jesucristo, su Espíritu, vive entre nosotros y así dar gloria al Padre del cielo (cf. Mt 5,16).

Pero la experiencia está ratificando cada vez más la verdad de aquello que dice la Carta a los Colosenses: «vuestra vida está escondida con Cristo en Dios» (Col 3,4). Escondida no quiere decir inexistente, sino que no la ve la televisión, ni las agencias de noticias, ni las redes sociales, ni los periódicos... ni la mayoría de los mortales. Está a escondidas de los ojos que no pueden o no quieren ver. Sigue siendo verdad el principio de que, para detectar signos de resurrección nos hemos de poner las gafas del Evangelio. De hecho no todos vieron el resucitado: sólo lo veían quienes tenían ojos para descubrirlo.

Ha caído en nuestras manos un artículo del teólogo Olegario González de Cardedal, donde, a propósito del personaje Adolfo Suárez, se formula la pregunta parecida a la que mueve nuestra reflexión: ¿qué Iglesia dio a luz, concretamente en la Ávila de los años 50 y 60 aquellos frutos

culturales, sociales o políticos? Siendo él mismo uno de sus protagonistas, el autor va repasando líderes, instituciones y seguidores significativos: Baldomero Giménez Duque, consiliario de Acción Católica siendo presidente de la misma Adolfo Suárez; Guillermo Roviroso, alma del movimiento obrero HOAC; el valenciano Alfonso Roig con su «apostolado del arte»; Antonio de Lama y su cultivo de la poesía; Alfonso Querejazu, animador de las Conversaciones Católicas de Gredos, etc.

No se podía entender aquella Iglesia olvidando su historia o ignorando su entorno eclesial. Todos sabemos que aquello era una de las muchas manifestaciones de una Iglesia, un momento de la historia eclesial española, «privilegiado» por el Espíritu. El Espíritu que denominamos del Concilio Vaticano II, que se proyectó en conductas y políticas concretas y que resultó decisivo en el éxito del proceso de transición a la democracia. También en resultados estrictamente eclesiales.

Esto, hasta cierto punto está presente en la opinión pública. Y, aunque algunos no lo quieren ver, nadie lo podrá poner en duda. Eso sí, no falta quien lo interpreta torcidamente. Pero ¿podrá alguien afirmar que todo aquello obedecía a un

plan estratégico o a unos objetivos definidos, fruto de buenos estudios sociológicos y campañas acertadas de penetración ideológica? La interpretación que se ajusta a la verdad es que aquellos eran frutos visibles de una sabia que corría por dentro, escondida, pero eficaz: la fuerza del Resucitado que anima la Iglesia.

Porque aquella Iglesia venía de sus muertas y se abría esperanzada a su resurrección, sin perder de vista qué mano guía la historia.

- La fuerza del Resucitado no se ve, pero actúa eficazmente en lo escondido.
- Se manifiesta exteriormente en frutos personales y eclesiales.
- Pero no siempre los frutos de la resurrección son los mismos: a veces son espectaculares, otras permanecen en un rincón, casi olvidados.

Es cuestión de la mirada. Que la Iglesia sigue viva, resucitada, es patente a los ojos escrutadores del Espíritu. Con el ciego Bartimeo pidamos a Jesús: «¡Señor, que vea!» (Mc 10,51).

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat